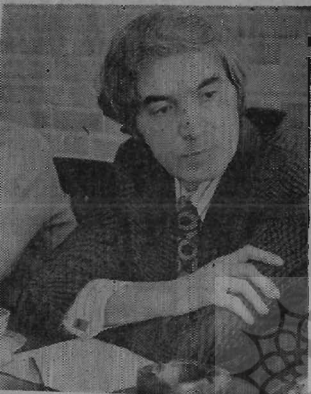

دکتر عظیم وهابزاده سالکی

دکتر فرید فدائی

در مردادماه ۱۳۶۵ جامعه روانپزشکی ایران یکی از اعضای شاخص خود را از دست داد. دکتر عظیم وهابزاده سالکی متولد ۱۴۰۹ پس از ۵۶ سال عمر پرثمر که بخش عمده آن به کوشش برای رواج علم و عینیت‌بخشیدن به آن در جامعه ایران صرف شد، و به دنبال مبارزه‌ای شجاعانه با یک بیماری توانفرسا چشم از جهان فرو بست. دکتر وهابزاده از آنان بود که اجتماع را به عنوان دانشگاه خود می‌شناسند و به راستی که دانشجوی خوبی بود. از نظر تحصیلات در سال ۱۳۴۱ پس از چنه سال تأخیر فاکتیر، به دریافت درجه دکتری پزشکی از دانشگاه تهران موفق شد. رساله دکتری او تحت عنوان «طرز گفتگو و برخورد با بیماران روانی» توجه او را به مسائل روانی از همان آغاز آشکار می‌کند. پس از پایان دوره پزشکی عمومی نیز با علاقه تمام در بیمارستان روانی ازگل سرخه حصار که بخش عمده‌ای از بیماران آن را مبتلایان به امراض عصبی و روانی تشکیل می‌دادند مشغول به کار شد. عشق او به بیماران روانی و معلومات وی در زمینه بیماریهای عصبی - روانی چنان بود که به زودی رئیس بخش شد و با تشویق دوستان و همکاران خود باردیگر در سال ۱۳۴۷ قدم به دانشکده پزشکی تهران گذارد. دوره تخصصی روانپزشکی را در بیمارستان روزبه آغاز کرد. این دوره را در سال ۱۳۵۰ با موفقیت به پایان رسانید. رساله تخصصی روانپزشکی او تحت عنوان «اثر واهیت تیویکسین در درمان اسکیزوفرنی» نایندۀ منش علمی و روش دقیق وی در پژوهش است و پس از گذشت ۱۵ سال معتبر و قابل استناد

می‌باشد. در هر کجا که بود، در بیمارستان ازگل، در بیمارستان روانی رازی، دانشگاه آزاد ایران، انستیتو روانپزشکی تهران مرکز درمان و توانبخشی معاندان، بیمارستان روانی و نك، حلقه‌ای از دستداران دانش به گرد او تشکیل می‌شد. گذشته از دانش گسترده، رفتار پر عطف و متین و ثبات اخلاقی وی همراهِان جدائی ناپذیری برای دکتر وهابزاده فراهم آورد. شاگردان نه تنها از او علم می‌آموختند بلکه در عمل نیز استاد آنان در پاکی و درستی بود. وی از حاضران هیچکی مجامع علمی و روانپزشکی بود و نظرات انتقادی و ارزشی او حال رهوای تازه‌ای به مباحث این مجامع می‌داد. بهار امسال، خزان زندگی پرثمر او بود. درد جانکاه و بیماری

توانفرسا جسم اورا می‌آزرد اما ذهن وی به روشنی همیشه در تکاپو بود. پایان زندگی خویش را به آغاز نخستین سمپوزیوم نوررو-پسیکولوژی ایران پیوند زد ربه یکی از آرزوهای خود جامه عمل پوشانید. این سمپوزیوم که به‌همت او و یاری کسانی چون دکتر خسرویارسا، دکتر احمد محیط و دکتر حسن عشایری شکل گرفت و سبب‌های شدت‌که بزرگداشتی در خور از این دروختگی ناپذیر علم به‌عمل آید. در گذشت او در چهارشنبه ۲۲ مرداد ۱۳۶۵ برای جامعه علمی ایران ضایعه‌ای محسوب می‌شود.

برخی از آثار دکتر عظیم و هابزاده

الف. تالیف

۱. طرز گفتگو و سرخورد با بیماران روانی، پایان نامه برای دریافت درجه دکترا از دانشگاه تهران، سال ۱۳۴۱.
۲. اثر و اهمیت تیوتیکسین در درمان اسکیزوفرنیا، پایان نامه تخصصی روان - پزشکی، دانشگاه تهران، ۱۳۵۵.
۳. درمان معتادان به ماده مخدر.

صفحه ۱۱۹ - ۱۰۴، بازتاب، شماره ۳، پاییز ۱۳۵۹.

۴. نوروزجنگ، صفحه ۲۴-۱۱، بازتاب شماره ۴، زمستان ۱۳۵۹.

۵. اختلالاتی بوردرلاین، صفحه ۲۲-.

۶. بازتاب، دوره دوم شماره ۴ - زمستان ۱۳۶۰

۶. پرتو امید، صفحه ۹۸-۹۹، بازتاب، دوره سوم، شماره ۱، بهار ۱۳۶۱.

ب ترجمه:

۱. سیستمهای کوچک یاخته‌های عصبی،

نوشته اریک کندال، بخش اول، صفحه ۲ تا

۱۲، بازتاب شماره ۲، دوره دوم ۱۳۶۰.

۲. سیستمهای کوچک یاخته‌های عصبی،

نوشته اریک کندال، بخش دوم، صفحه ۳ تا

۱۲، بازتاب شماره ۳، دوره دوم ۱۳۶۰.

۳. اختلال روانی و بیماریهای جسمی،

نوشته مارتین راث، صفحه ۸۹-۸۰، بازتاب،

سال سوم، شماره‌های ۳ و ۴، ۱۳۶۱.

۴. مختصر روانپزشکی، اثر لینفورد ریس،

زیر نظر با ویراستاری دکتر عظیم هابزاده،

مرکز نشر دانشگاهی، تهران ۱۳۶۴.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی